

[Rager.]

Kommune — saa vidt jeg husker, var det i 1919 — nedsatte en Kommission, der fik til Opgave at undersøge Kommunens hele Forhold og give nogle Retningslinier, hvorefter Kommunen fremtidig skulde føre sin Politik, og denne Kommission arbejdede naturligvis under Indtrykket af Situationen dengang, de forholdsvis rigelige Penge-midler, og kom til et Resultat, hvorefter den anbefalede en meget stærk Konsolide-ring frem gennem Tiden af Københavns Kommune. Saa vidt jeg har forstaaet, var man dengang fra alle Sider enig om, at den Politik, der da blev anbefalet, var rigtig og god, men man har unægtelig gennem Aarene — det har man set ved de Diskussio-ner, der har været ført — været noget uenig om, hvorvidt man skulde fastholde Konsoli-deringslinien saa stærkt, som det er sket, ogsaa i onde Aar.

Men hvordan har Udviklingen været fra 1930 til nu? Forholdet er det, at den 31. Marts 1931 bogførte Københavns Kom-mune en Formue paa 92 Mill. Kr., og ved Udgangen af Marts 1939 bogførte den en Formue paa 82 Mill. Kr. — altsaa en Ned-gang i Formuen paa 10 Mill. Kr., hvortil er yderligere at bemærke, at denne Formue i Mellemtiden, da den kulminerede, havde været oppe paa 102 Mill. Kr. Men man foretog en Afskrivning paa Formuen paa 23 Mill. Kr. i det mørke Aar 1933—34. Det vil altsaa sige, at gennem Krisen har der i Københavns Kommune været ført en saadan Politik, at trods de vanskelige Aar, med de Underskud, som det ærede Medlem Hr. Bindslev nævnte, er Københavns Kom-munes Formue kun blevet forringet med 10 Mill. Kr. Men Formuen er altsaa blevet forringet gennem disse Aar. Københavns Kommune gaar nu ind i en for Kommunen sikkert vanskelig Situation, efter mit Skøn vel konsolideret, men dog med en noget mindre Formue, end den stod med, da Landbrugskrisen satte ind og ogsaa truede Byerhvervene.

Men hvordan har nu Udviklingen været skattemæssigt set? Ifølge Kommunens Regn-skab for 1930—31 opkrævedes der i alt i Skat 78 Mill. Kr., hvad der med det Antal Indbyggere, København havde, rundt reg-net vil sige 125 Kr. pr. Individ, og i Skatte-aaret 1937—38 opkrævedes der 105 Mill.

Kr., svarende til et Skattetryk paa 152 Kr. pr. Indbygger. Men hvis vi nøjes med at tage Indkomstskattebeløbene for de to Aar, var de for Aaret 1930—31 49 Mill. Kr. eller 79 Kr. pr. Individ, men i Aaret 1938—39 var de 62 Mill. Kr. eller 89 Kr. pr. Individ. Man ser altsaa, at det gennem disse Aar har været nødvendigt at forhøje Skatte-trykket paa det enkelte Individ, hvortil saa samtidig kommer, at Gennemførelsen af Udligningslovene og den mellemkommunale Beskatning har fundet Sted, saaledes at den Konsolidering, som Københavns Kommune har kunnet opretholde, ikke har kunnet ske uden et forøget Skattetryk.

Københavns Kommune raader ikke over særlig mange Indtægter ud over Skat-terne, men har dog nogen Fortjeneste af de Erhvervsvirksomheder, den driver; specielt af Elektricitetsværkerne, og ligesom den Skattepolitik og Konsolideringspolitik, der har været ført, har været ført paa et meget forsigtigt Grundlag, saaledes har man ogsaa ført en urimelig — efter mit Skøn i hvert Fald urimelig — forsigtig Takstpolitik; jeg tror, at en mere liberal Takstpolitik havde ført til bedre Resultater. Dette kan jeg i og for sig bevise ved at pege paa, at efter at man — takket være Borgmester O. Andersens Initiativ — nedsatte Sporvogns-taksterne gennem forøget Rabat, nedsatte Elektricitetspriserne og indførte moderne Tariffer, viste det sig, at baade Sporvejenes og Elektricitetsværkernes Overskud steg.

Altsaa med andre Ord, de billige Ta-riffer viser sig dèr i Virkeligheden at være det rigtige. Vi saa det modsatte en an-den Gang, dengang Københavns Kommune tvunget af Magter udefra forhøjede sine Sporvognstakster, saadan at man i 1932—33 med allerhøjeste Velsignelse fra økonomiske Magter mente at kunne budgettere med et Sporvejsoverskud paa 4 Mill. Kr., og der-efter saa dette svinde til 1,7 Mill. Kr. Jeg tror alligevel, at der ikke fra nogen Side er gjort Københavns Kommune en daarligere Tjeneste, end dengang man tvang den til mod dens Vilje og mod dens Ønske — for at opnaa et Laan i en vanskelig Si-tuation — at forhøje Sporvognstaksterne. Den Skade, der skete, maales ikke alene ved Nedgangen i Sporvejsindtægterne, den maales heller ikke alene ved de Ulemper, der derved paaførtes Befolkningen, men der